

Antidogma - Dél-Afrika: a multikulturális pokol tornáca

2019 május 12. Flag

Szöveg méret

90

Mentés

-
-
-

- [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Elképeszt? történet...

Ha mindez nem lenne elég, Dél-Afrika abban is látványos kudarcot vallott, amiben a leginkább példamutatónak kellett volna lennie.

Áprilisban volt 25 éve annak, hogy a Dél-afrikai Köztársaságban megtartott „egy f? = egy szavazat” választások eredményeként a feketék átvették az ország irányítását, és a fehérek által uralt apartheid rendszer végével a multikulturális demokráciának tejjel-mézszel folyó Kánaánna kellett volna változtatnia az országot. Legalábbis elvileg. Gyakorlatilag azonban némileg másként alakultak a dolgok. Ki hitte volna? E tekintetben a számok magukért beszélnek. A munkanélküliségi ráta hivatalosan 27,7 százalékos (a tényleges minimum 40 százalékos), a fiatal korosztály (17–34 évesek) körében hivatalosan is 38,8 százalékos. Az utóbbi évtizedben a GDP szabadesésbe került (tavaly alig 0,8 százalékos növekedéssel), holott 7 százalékos növekedési rátára lenne szükség több évtizeden át, csupán a szegénység stabilizálásához. Tavaly az ország gazdasága technikai recesszióba süllyedt. A fekete népesség legszegényebb szegmensének átlagjövedelme körülbelül a felére olvadt ahhoz képest, amekkora a fehér uralom alatt volt. Minden harmadik dél-afrikai szociális segélyb?l él. A továbbra is a fehérek által m?ködtetett mez?gazdaság kivételével a dél-afrikai gazdaság összes többi ágazata hanyatlik vagy cs?dbe jutott, kezdve a textil- és ruházati iparral, amely nem bírta a versenyt a kínai importtal. Ami a gépgyártást illeti, amelynek köszönhet?en a Dél-afrikai Köztársaság a nemzetközi bojkott ellenére a fekete kontinensen egyedülként lényegében önellátó volt feldolgozóipari gépekben és ipari berendezésekben, mára alig marad bel?le valami. Még a GDP egytizedét adó és az aktív népesség 8 százalékát foglalkoztató bányáipar is hanyatlik, és a fekete hatalomátvétel óta 300 ezer dolgozóját veszítette el az új vezetés hozzá nem értése, korrupciója és a rettenetes szociális viszonyok következtében. Nem beszélve a vágató b?nözési hullámról, amely Dél-Afrikát a világ egyik legveszélyesebb országává teszi.

Ezzel a progresszív jelennel szemben kockáztassunk meg egy reakciós visszatekintést a múltba. Amikor 1994-ben a fehér uralom sírásójaként *Frederik de Klerk* átjártszotta a hatalmat *Nelson Mandelának*, aki azt fegyverrel képtelen volt megszerezni, a földrész vezet? gazdaságát hagyományozta ez utóbbi pártjára, az Afrikai Nemzeti Kongresszusra (ANC): a fejlett nyugati országokéval versenyz? kommunikációs és szállítási infrastruktúrát, modern és virágzó pénzügyi szektort, energetikai függetlenséget, változatos ipart, magas színvonalú technikai kapacitást és üt?képes hadsereget. Alig szabadult meg azonban a „faji elnyomástól”, az új Dél-Afrika azon nyomban a predátor ANC zsákmányává vált, amelynek káderei egymással versengtek az ország kifosztásában, pártprogramként a korábbi marxista lózungot neoliberais maszlaggal helyettesítve. Amikor végül egy bels? pártpuccs eredményeként a korrupció karikatúrájának számító *Zuma* elnök helyébe *Ramaphosa* alelnök került, a nyugati média el?re ivott a medve b?rére: halleluja, ezentúl minden rendben lesz, és a „maffiózó” *Zuma* az „erényes” *Ramaphosa*-ra való lecserélésével a „szívárványnemzet” ismét a „puritán” *Mandela* szellemiségét fogja követni. Valójában azonban minden maradt a régiben, és az a tény, hogy egy zulu helyébe egy venda lépett, semmit sem változtatott meg az országban. Az egykori bányászszakszervezeti vezet?b?l elnökként a nyugati bányavállalatok bábjává vált *Ramaphosa* az övéi iránti szociális érzékenységét sutba dobva kolosszális magánvagyonra harácsoló össze magának, a kormánypárt *Julius Malema* vezette radikális szárnyának kritikájára válaszul pedig el?vette az ANC faji kártyáját, ideális b?nbakként szokás szerint a fehér farmereket téve felel?ssé az ország növekv? gazdasági és szociális problémáiért. *Maga Malema* állapította meg, hogy Dél-Afrikában a helyzet ma rosszabb, mint az apartheid alatt volt, csupán annyi változott, hogy egy fehér kormány helyébe egy fekete lépett. Azt persze elmulasztotta hozzátenni, hogy 1994 el?tt a feketék nem haltak éhen, ingyenes oktatásban és orvosi ellátásban részesültek, az elektromos hálózat kifogástalanul m?ködött, a vízhiány ismeretlen volt, a rend?rség pedig tette a dolgát. Mindez azonban már a múlté. 25 év alatt *Mandela* mozgalma általános káoszba, társadalmi depresszióba és gazdasági hanyatlásba vezette Dél-Afrikát, amely annak ellenére, hogy ? els?sorban a maradék fehérek iparkodásának eredményeként ? továbbra is az egész földrész GDP-jének egynegyedét adja, a Világbank szerint mára az öt legkevesbé hatékonyan teljesít? afrikai ország egyike (a Comore-szigetek, Madagaszkár, Szudán és Szváziföld társaságában). Ezt a valaha virágzó országot tehát az alig negyed évszázados fekete hatalom egy harmadik világbeli „sz...rfészekké” (*Trump* dixit) változtatta.

Ha mindez nem lenne elég, Dél-Afrika abban is látványos kudarcot vallott, amiben a leginkább példamutatónak kellett volna lennie: a rasszok békés egymás mellett élésében, a rasszizmus és a faji megkülönböztetés minden formájának felszámolásában az állítólagos „szívárványnemzet” utópiájához híven. Márpedig az új Dél-Afrikában nemcsak a gyászos múlt tipikus relikviáinak számító fehérek, hanem a fényes jöv? ideális embertípusát megtestesít? félvérek (coloured) is úgy érzik, hogy a társadalom peremére szorultak. „A (feketék) azt mondják, hogy mi semmik vagyunk. Korcsok. Se fehérek, se feketék”, panaszkodik egyikük. „A feketéké minden lehet?ség”, kontrázza egy másik. „Sokkal kényelmesebben éltünk az apartheid alatt. Elláttak minket iskolai csomaggal, benne az összes íróeszközzel. Dajkáink voltak az iskolákban. Rend volt, és fegyelem. Az apartheid

kormány gondoskodott az oktatásról, az egészségről, a lakhatásról. Ez a kormány nem törődik velünk. Jobban szeretem az apartheidet.” („First we were not white enough, now we're not black enough”: South Africa's „coloured” community say they „preferred” apartheid as they tell of being marginalised like „forgotten sheep”, dailymail.co.uk, 2019. április 26.) Íme, a kultúrmarxista társadalommérnökség Európa számára ajánlott társadalmi modelljének drasztikus valósága.

Gazdag István - www.demokrata.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló